

megtalálni a változó korok változó törekvései közepett az örök Egyet. Bach interpretációja Mendelssohn, Chopin és Liszt szemléletén át mint romantikus interpretáció, romlandó. Busoni átírásán át a zongorának, mint hangszernek az orgona feletti diadalát célozza, meddő erőfeszítéssel. A terraszos dinamika és csemballo-imitálás áhítása a történelmi fejlődés keréketörését jelenti. E felsorolt módok valamelyikén az előadó — például elhithetőképessége folytán — gyönyörűséget szerezhet ugyan, produkcióját mégis csak akkor tartathatjuk helyesnek, ha megtaláljuk benne mindezen tényezők közös nevezőjeként az örök Egyre törekvést; vagyis ha a stílus keresése közben nem feledkezik a lényegről és méltó akar lenni ahhoz a tudatához, hogy az Isten saját képére teremtette.

Jegyzet: Faragó György a negyvenes évek egyik legkitűnőbb magyar zongoraművésze volt. 1944 elején halt meg, fiatalon. — 1943-ban négyen, annak az írónemzedéknek a tagjai, amelyet akkor mint a Nyugat harmadik nemzedékét tartottak számon, Lovass Gyula, Sötér István, Thurzó Gábor és jómagam Ezüstkor címmel negyedévi folyóiratot indítottunk, részben hogy a nemzedéknek saját otthona, részben hogy a humanista magyar irodalomnak független fóruma legyen. A lapból két szám jelent meg; a harmadik kinyomását már nem engedélyezték. Ebbe a tervezett harmadik számba került volna Faragó Györgynek (aki szintén az Ezüstkor tágabb köréhez tartozott) itt közölt cikke. (r. gy.)

SÉTATÉREN

*Négy öreg ül. szemüveggel, sorban,
Botlik a szél kinyujtott botokban.
Lusta pipák lassú tüzet égnék —
Emlékeznek, attól olyan szépek.*

*Negyven évre feledkeznek vissza,
Gondolatuk falubéli-tiszta.
Események — mindennapi dolgok —
Törlik el az öregségi gondot.*

*Mosolyognak, felnevetnek, sírnak.
Fejük felett kibújik a csillag.
Esteledik. Villamos vet szikrát,
Vak rügyeit zörgeti a friss ág.*

*Úlnak szóltan, moccanást se téve,
Bámulnak a nagylyukú sötétbe.
Hatvan-hetven évével az ember
Mit tudja, hogy megébred-e reggel?*

Simon Emil